

cultul creștin penticostal

BISERICA LUI DUMNEZEU APOSTOLICĂ DIN ROMÂNIA

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ

Cuvânt înainte

Biserica lui Dumnezeu Apostolică Penticostală din România a avut încă de la organizarea ei o Mărturisire de Credință al cărei temei este Cuvântul lui Dumnezeu.

Această Mărturisire de Credință stă la baza Statutului de organizare și funcționare a Cultului Creștin Penticostal — Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România

1. Noi credem că Biblia sau Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu fără greșală și singura noastră normă în viața de credință.

Biblia sau Sfânta Scriptură, compusă din Vechiul Testament și Noul Testament, este insuflată de Dumnezeu (2 Tim. 3:16; 2 Petru 1:20-21).

Biblia este o descoperire dumnezeiască făcută oamenilor. Ea a fost scrisă în diferite perioade de timp, până la finalizarea ei, prin cartea Apocalipsei. Nimeni nu are dreptul să adauge, să scoată sau să schimbe ceva din ea (Prov. 30:6; Gal. 1:8-9; Apoc. 22:18-19). Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, viu și lucrător, mai tăietor ca o sabie cu două tăișuri (Evrei 4:12).

Vechiul Testament ne arată cum Dumnezeu a pregătit venirea în lume a lui Mesia, care este Domnul Isus Hristos (1 Cor. 10:6; Gal. 3:24; Col. 2:14-17; Efes. 2:14-16; Evrei 8:13).

Noul Testament ne arată viața și învățătura Domnului Isus Hristos care stau la temelia Bisericii lui Dumnezeu. De asemenea, Noul Testament cuprinde învățătura apostolilor (Rom. 10:4; 3:24; 1 Cor. 15:12; 2 Tim. 1:13; Romani 1:16; 2 Tes. 1:8-9).

2. Noi credem într-un Dumnezeu în trei persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

a. Dumnezeu Tatăl

S-a descoperit în vechime slujitorilor Săi ca un Dumnezeu care nu depinde de cineva, zicând: „*Eu sunt Cel ce sunt*” (Exod 3:14).

Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24), viață (1 Tim. 6:13-16; Fapte 17:25-28), lumină (1 Ioan 1:5), iubire (1 Ioan 4:8), înțelepciune (Ieremia 10:12), dreptate și sfințenie (Apoc. 15:3 și 4:8).

Dumnezeu este viu și veșnic (Ps. 84:2; Deut. 33:27; Isaia 40:28), El este bun (Marcu 10:18), desăvârșit (Matei 5:48), îndurător (Deut. 4:31; Iacov 5:11), credincios (2 Tim. 2:13), îndelung răbdător (Rom. 2:4). El nu poate fi văzut, nici pătruns de mintea omenească (1 Ioan 4:12; Iov 11:7-9). El poate fi cunoscut prin Isus Hristos, prin Duhul Sfânt, prin Sfânta Scriptură (1 Ioan 5:20; 1 Cor. 2:10-11), prin creațiune (Rom. 1:19-20; Isaia 40:26) și prin purtarea Sa de grijă pe care o are față de noi (1 Petru 5:7).

b. Dumnezeu Fiul

Domnul nostru Isus Hristos este veșnic (Evrei 13:8). Există din veșnicie (Ioan 17:5) și este Unicul Fiul născut din Tatăl, „*Cel întâi născut din toată zidirea*” înaintea oricărei făpturi (Coloseni 1:15-16,17; Ioan 1:2-3).

El este adevăratul Mesia (Mântuitor) care a fost făgăduit, împlinitorul Legii și al profețiilor Vechiului Testament (Luca 2:26-27).

El este Fiul lui Dumnezeu (Luca 1:32) și totodată și Fiul omului (Matei 9:6; Marcu 2:28). Prin Duhul Sfânt S-a întrupat și S-a născut prin fecioara Maria

(Luca 1:34-35), venind în lume ca om. El ni l-a descoperit pe Dumnezeu ca Tată (Mat. 5:16; Ioan 4:23). „*Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului*” (1 Ioan 3:8).

El a venit pe pământ: să ridice păcatele celor ce vor crede în El (Ioan 1:29), să sufere (Isaia 53:3-10; Matei 16:21), să moară pentru noi (Rom. 5:8), să ne împăce cu Dumnezeu (Col. 1:20), să ne mântuiască (Ioan 12:47). Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat (1 Ioan 1:7). A înviat a treia zi după Scripturi (1 Cor. 15:4). S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu (Marcu 16:19). El mijlocește pentru credincioși, pregătindu-le loc în cer (Ioan 14:3). El este Cel dintâi înviat dintre cei morți (Col. 1:18). Prin înviere a primit un corp schimbat într-o stare de slavă (Ioan 20:12-20; Filipeni 3:21). El va veni a doua oară pentru ridicarea Bisericii Sale de pe pământ și pentru judecata lumii (Matei 25:31-33).

El este judecătorul celor vii și al celor morți (Fapte 10:42; Ioan 5:22)

c. Dumnezeu Duhul Sfânt

Duhul Sfânt, numit și Duhul lui Dumnezeu și Mângâietorul sau Duhul Adevărului (Ioan 14:26), este a treia persoană din Sfânta Treime (1 Cor. 12:3-6; 2 Cor 13:14). El a fost de la început, a conlucrat cu Tatăl și cu Fiul la creațiune (Genesa 1:2).

Lucrarea și natura Sa sunt absolut nepătrunse de mintea omenească, după cum de nepătruns este Dumnezeu însuși. Prin Duhul lui Dumnezeu și prin suflarea Sa, sunt făcuți toți oamenii. Prin El toate făpturile primesc viața (Iov 33:4).

Oamenii lui Dumnezeu din vechime au vorbit și au scris Cuvântul lui Dumnezeu, fiind „*mânați de Duhul Sfânt*” (2 Petru 1:21).

La Cincizecime (Rusalii), Duhul Sfânt S-a pogorât asupra credincioșilor, după ce Domnul Isus își încheiase misiunea pe pământ și Se înălțase la cer (Fapte 2:1-4). Ucenicii au fost umpluți cu Duhul Sfânt și din acea zi au fost însoțiți de lucrări supranaturale: semne, minuni, vindecări și felurite daruri (Evrei 2:4; Marcu 16:17-18). El este călăuzitorul Bisericii lui Dumnezeu nou-testamentale, din ziua Rusaliilor (Cincize-cimii) până la răpirea ei (Ioan 16:13).

Duhul Sfânt astăzi alege (Fapte 13:2; 20:28), învață (Ioan 14:26), umple (Fapte 2:4; 4:31) îmbracă (Luca 24:49) și îi trimite în lucrare pe slujitorii lui Dumnezeu (Fapte 10:19-20; 8:29).

Prin Duhul Sfânt omul primește nașterea din nou (Ioan 3:5-8; Tit. 3:5), primește viața veșnică (Gal. 6:8), poate trăi după voia lui Dumnezeu (Rom. 8:6-10), înțelege Sfânta Scriptură și lucrările lui Dumnezeu (1 Cor. 2:9-14).

Dumnezeu dă darul Sfântului Duh celor care se pocăiesc, îl ascultă și-L primesc pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal (Fapte 2:38, 5:32; Ioan 7:37-39).

Duhul Sfânt S-a înfățișat sub forma unui porumbel (Mat. 3:16). Umplerea cu Duhul Sfânt a fost însoțită de-mă-nifestări fizice exterioare: limbi de foc, (Fapte 2:1-4), vânt (Fapte 2:2), cutremur (Fapte 4:31).

3. Noi credem că Dumnezeu la început a făcut cerurile și pământul (Gen. 1:1).

a. Cerurile. Acolo este scaunul de domnie al lui Dumnezeu (Ps. 103:19; Matei 5:34) și locuința îngerilor (Matei 18:10). Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că în al treilea cer este Raiul lui Dumnezeu (2 Cor. 12:1-4). Domnul Isus S-a înălțat la cer și acolo pregătește un loc pentru credincioșii Săi (Ioan 14:2; Luca 24:50-51). În ceruri se află scrise numele celor mântuiți (Luca 10:20; Ioan 17:24).

b. Pământul. La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul (Gen. 1:1), pământul era pustiu și gol (Gen. 1:2). Dumnezeu prin puterea și Cuvântul Său a făcut ca în decursul a 6 zile, pământul să fie bun de locuit și 1-a dat în stăpânire omului spre a-l umple, supune și îngriji (Genesa 1:31; 26-28).

După intrarea păcatului în lume, Dumnezeu a blestemat pământul (Gen. 3:17-18). Din cauza răutății omului Dumnezeu a adus judecată și pedeapsă asupra pământului, ca: pustiirea prin potop (Gen. 6:11-13), nimicirea Sodomei

și a Gomorei (Gen. 19:12-14; 2 Petru 2:6) și altele. De atunci încolo s-au mai petrecut diferite cataclisme, potrivit cu cele prezise de Domnul Isus (Mat. 24:7). La urmă, pământul existent va da loc noului pământ, unde va locui neprihănirea (2 Petru 3:7, Apoc. 21:1-4).

4. Noi credem că Dumnezeu a creat îngerii.

a. îngerii

Îngerii sunt făpturi spirituale, create de Dumnezeu, fără păcat, puși în slujba Sa (Gen. 19:15; Apoc. 19:9-10). Ei îndeplinesc și diferite slujbe „*pentru cei ce vor moșteni mântuirea*” (Evr. 1:14; Luca 15:10; Fapte 10:4-6,27; 23:24 etc.)

Îngerii sunt, totodată și cei care duc la îndeplinire voința lui Dumnezeu executând hotărârea mâniei Lui în ce privește pedepsirea celor răi (Mat. 13:39-41,49).

Sunt mai multe feluri de îngeri care poartă diferite nume, ca: Arhanghelul Mihail, Arhanghelul Gabriel, serafimii și heruvimii etc. Fiecare categorie are altă însărcinare (Gen.

3:24; Isaia 6:6-7; Iuda v. 9; Luca 1:26; Iosua 5:13-15).

b. Căderea lui Lucifer și a altor îngeri

Diavolul a fost odată luceafăr strălucitor, dar mândrin-du-se a căzut. Astăzi este căpetenia îngerilor răi, care nu și-au păstrat locul și au căzut (Isaia 14:12-14; Iuda 6; 2 Petru 2:4).

Numele lui înseamnă defăimător și dezbinator. El este numit diavol și satana, el înșeală întreaga omenire (Apoc. 12:9) și toți oamenii necredincioși zac sub puterea lui (Fapte 26:18; Apoc. 12:7-8; 2 Petru 2:4). El este stăpânul și dumnezeul veacului acestuia (2 Cor. 4:3-4; Ioan 14:30; Fapte 26:17-18), ucigător de oameni (Genesa 3:4-5), părintele minciunii (Ioan 8:44), ispititorul (Matei 4:3; 1 Tes. 3:5) și uneltitorul împotriva copiilor lui Dumnezeu (Iov 1, 9-11; Efeseni 2:16).

El a fost biruit prin jertfa lui Isus Hristos (Ioan 14:30-31; Efeseni 2:16).

Soarta lui va fi aruncarea în iazul cel de foc împreună cu îngerii lui (Mat. 25:41; Apoc. 20:10).

5. Noi credem că Dumnezeu 1-a creat pe om din țărână.

Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: trup, suflet și duh (Gen. 1:26; 2:27; 1 Tes. 5:23). Omul este o trinitate.

Omul a fost creat curat și nevinovat, el a fost așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească (Gen 2:15). El a fost înzestrat cu toate atributele unei ființe făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: sentimente, rațiune și voință.

6. Noi credem că păcatul a intrat în lume datorită neascultării omului de porunca lui Dumnezeu.

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit»" (Gen. 2:16-17).

Lăsându-se ispitit de diavolul, șarpele cel vechi, prin femeie, omul a călcat porunca pe care o primise de la Dumnezeu și astfel, prin libera sa voință, a devenit rob al păcatului, vrăjmaș al lui Dumnezeu, din care cauză a fost dat afară din Eden și supus suferinței, trudei și morții (Gen. 3). Odată cu căderea sa, Adam i-a tras pe toți oamenii, care sunt urmașii săi, în păcat. Toți au păcătuit (Rom. 5:10-12; Efeseni 2:1-2). Din această pricină nimeni nu se poate mântui singur sau un frate pe fratele său (Ps. 49:7-8). Prin Harul lui Dumnezeu, care este arătat prin Isus Hristos, omul poate fi scăpat din starea de robie a păcatului (Rom. 5:19-21), iar necazurile, truda și moartea pot conlucra spre binele lui (Rom. 8:28-30; Rom. 5:3-4; Fapte 14:22).

Păcatul venit în lume prin neascultarea primilor oameni a afectat întreaga omenire (Rom. 5:19).

Păcat este orice încălcare a Cuvântului, voinței și poruncii lui Dumnezeu (Rom. 3:23; Gal. 5:19-21). Omul păcătuiește prin omiterea împlinirii binelui cerut de Dumnezeu sau prin comiterea lucrurilor împotriva voii Sale.

Păcat este orice fel de faptă care întinează trupul, sufletul și duhul: curvia și preacurvia, necumpătarea, trândăvia, îmbuibarea, împovărarea cu gânduri lumești, gânduri rele, sinuciderea, avorturile, vorbirea de rău, vrajba, minciuna,

fățarnicia, furtul, înșelătoria, neajutorarea sfinților în caz de nevoie, precum și chinuirea animalelor (Gen. 38:2-10; Prov. 12:10; Rom. 12:13; Gal. 5:19-21; Apoc. 21:8).

La fel este păcat: necredința, nepăsarea, nesocotirea harului venit prin Isus Hristos, lipsa temerii de Dumnezeu, luarea în deșert a Numelui Său, idolatria, superstițiile, vrăjitoriile etc.

Păcatul, o dată înfăptuit, este urmat de consecințe (Gal. 6:8). El este boldul morții și atrage după sine pedeapsa veșnică a lui Dumnezeu (Apoc. 22:15; 21:8). Plata păcatului este moartea (Rom. 6:23).

7. Noi credem că harul lui Dumnezeu a făcut și face posibilă mântuirea omului prin jertfa Domnului Isus Hristos.

Harul este bunătatea și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, arătat prin Domnul nostru Isus Hristos, față de noi păcătoșii (Ioan 1:17; Efeseni 2:4-7). Nimeni nu se poate mântui prin propriile sale fapte sau binefaceri și nici prin faptele Legii Vechiului Testament, decât prin Isus Hristos (Gal. 2:27; Efeseni 2:5-9). Harul lucrează împreună cu credința. Prin har se capătă trecere înaintea lui Dumnezeu (1 Cor. 15:9-10). Harul este sursa binecuvântărilor (Efeseni 4:7-8; 1 Cor. 15:10; 2 Cor. 1:15; 1 Petru 4:10).

Prin har, Dumnezeu ne învață cum să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie (Tit 2:11-12).

Harul este mai presus de mulțimea păcatelor, întrecând mărimea și mulțimea lor (Rom. 5:20). El poate fi înmulțit în noi în măsura cunoștinței de Dumnezeu (2 Petru 1:2). El întărește inima (Evrei 13:9), ne crește sufletește (2 Petru 3:18) și drege vorbirea noastră (Col. 4:6).

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16).

8. Noi credem că mântuirea este condiționată de credință, pocăință și nașterea din nou.

a. Credința. *„Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite și o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”* (Evrei 11:1, 2 Cor. 4:18).

Credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10:17). Adevărata credință pornește din inimă (Rom. 10:9). Prin credința din inimă se primește neprihănirea (Rom. 10:10), mântuirea (Efeseni 2:8), curățirea inimii (Fapte 15:9), iertarea (Galateni 2:16; Efeseni 2:8; Galateni 3:22), moștenirea și dreptul de a ne numi copiii lui Dumnezeu (Galateni 3:26).

Fără credință nimeni nu poate fi plăcut lui Dumnezeu (Evrei 11:6). Credința este adevărată și activă numai atunci când este însoțită de fapte (Iacov 2:14-22). Toți trebuie să păstrăm credința care s-a dat odată pentru totdeauna sfinților (Iuda v. 3).

În timpul din urmă, mulți se vor lepăda de credința adevărată (1 Tim. 4:1-4). Peste cei ce refuză să creadă adevărul, Dumnezeu lasă o lucrare de rătăcire, drept consecință să creadă o minciună spre a fi osândiți (2 Tes. 2:11-12).

Pentru cei care cred, totul este posibil: iertare, vindecări de boli etc. (Mat. 8:13; Ioan 14:12).

b. Pocăința. Pocăința este o poruncă a Domnului Isus (Marcu 1:14-15). Ea reprezintă întoarcerea omului la Dumnezeu de pe căile rătăcite ale păcatului (Isaia 55:7), schimbarea totală a vieții vechi cu una nouă, după Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 2:4), schimbarea gândirii omului. Ea înseamnă căință pentru viața trăită în necunoștință de Dumnezeu și încetarea de a mai păcătui (Tit 2:11-13; Plângerile lui Ieremia 3:39-40). *„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare”* (Prov. 28:13).

Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii la pocăință, voind să nu piară nici unul dintre ei (2 Petru 3:9), ci să ajungă la mântuire (Timotei 2:4). Chiar când păcătuiește un credincios, el este îndemnat să se pocăiască de faptele săvârșite (Apoc. 2:5; Galateni 6:1). Pocăința este adevărată numai când este făcută dintr-o inimă sinceră și curată, care caută să îndrepte pagubele și greșelile față de aproapele nostru (Luca 19:8; Fapte 20:20-21).

c. **Nașterea din nou.** Nimeni nu poate deveni un copil al lui Dumnezeu dacă nu este, mai întâi, născut din nou (Ioan 3:5-8). Oricât de bun ar fi un om, dacă nu este născut din nou, nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5). Omul se compune din trup, suflet și duh.

Câtă vreme omul trăiește în păcat, trupul face ce voiește, târând sufletul și

duhul, întinându-le prin poftă, patimi, păcate. În felul acesta duhul este mort față de Dumnezeu (1 Tes. 5:23, Efeseni 2:1-3).

În urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu vine credința mântuitoare (Romani 10:17), urmează pocăința (Fapte 2:37-38) și nașterea din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt (Ioan 3:5, Iacov 1:18, 1 Petru 1:23, Tit 3:5).

Cel ce este născut din nou nu mai face ce voiește ci el umblă și se lasă cârmuit de Duhul (Galateni 5:25), având în ființa sa cârmuirea Duhului Sfânt (Romani 8:1,14).

Fără nașterea din nou nu are valoare nici credința (Iacov 2:19), nici cunoștința (Rom. 1:32) și nici botezul în apă (Fapte 8:13-24). Cei ce sunt născuți din Dumnezeu nu păcătuiesc (1 Ioan 3:9; 5:18), iar cei ce păcătuiesc nu sunt născuți din nou (1 Ioan 3:6-10).

9. Noi credem că avem iertarea lui Dumnezeu ca urmare a primirii Domnului Isus Hristos ca Mântuitor.

Iertarea este un atribut al lui Dumnezeu prin care se dovedește bunătatea Lui față de oamenii păcătoși, prin faptul că le șterge tot trecutul lor după ce s-au întors la El (Fapte 10:43; 1 Ioan 1:9).

Odată iertat, păcătosul devine ușurat de întreaga povară a păcatului ce apăsă asupra conștiinței lui și astfel el se simte într-adevăr fericit (Ps. 32:1-2). Deci mărturisirea păcatelor este urmată de ușurare sufletească și iertare din partea lui Dumnezeu (Ps. 32:5; 1 Ioan 1:9).

După ce a primit iertarea, păcătosul iertat trebuie să-L mărturisească pe Isus și altor păcătoși (Luca 24:47; Fapte 4:17-20).

10. Noi credem că îndreptățirea credinciosului stă în jertfa Domnului Isus Hristos și se primește prin credință, de la Dumnezeu, odată cu mântuirea.

Îndreptățirea vine direct și numai din partea lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Deci nimeni nu poate să se îndreptățească înaintea lui Dumnezeu prin faptele lui proprii și nici prin faptele Legii Vechiului Testament. Singurul mijloc de îndreptățire este jertfa lui Isus Hristos de pe Golgota (Filipeni 3:9; Ioan 1:12; Romani 8:1).

Îndreptățirea se capătă prin credința în Numele lui Isus Hristos (Ioan 3:16). Prin îndreptățire omul capătă starea după voia lui Dumnezeu. După ce omul a ajuns în această stare, are pace cu Dumnezeu (Romani 5:1).

Dumnezeu L-a trimis pe Isus Hristos să sufere și să moară pentru noi, plătind pentru păcatelor noastre prin jertfa Sa pe cruce, purtând astfel pedeapsa pe care o merita păcătosul (2 Cor. 5:21). Îndreptățirea nu se face prin faptele noastre bune, ci prin Harul divin.

11. Noi credem că roada credincioșilor izbăviți de păcat este sfințirea (Romani 6:22).

Sfințirea înseamnă despărțirea cu totul de păcat și punerea deoparte pentru Dumnezeu. Orice om întors la Dumnezeu, născut din nou, iertat și îndreptățit este considerat sfânt (1 Cor. 6:10-11; Coloseni 3:12; Efeseni 5:6-7).

Sfințirea se realizează în viața credinciosului prin sângele Domnului Isus Hristos (Evrei 13:12), prin Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 15:3, 17:17; 1 Tim. 4:5) și prin Duhul Sfânt (Rom. 5:5; 14:17; 15:13; Tit 3:4). Sfințirea trebuie să cuprindă trupul, sufletul și duhul nostru (Rom. 6:13,19; 1 Tes. 5:23).

Procesul sfințirii exclude întrebuințarea drogurilor, a fumatului și a băuturilor alcoolice (Isaia 55:2; Prov 20:1; 23:31-33; Efeseni 5:18), ca și homosexualitatea, sinuciderea, eutanasia și jurămintele deșarte.

12. Noi credem în relația directă a credinciosului cu Dumnezeu, rugăciunea și postul fiind două dintre cele mai eficiente modalități de apropiere de divinitate.

a. Rugăciunea

Rugăciunea trebuie adresată Părintelui ceresc în Numele Domnului nostru Isus Hristos (Ioan 16:23-24), prin Duhul Sfânt și potrivit voinței Sale (1 Ioan 5:14; Efeseni 6:18;

luda 20). Adevărata rugăciune pornește dintr-o inimă curată, nu după un anumit program învățat pe dinafară, ci izvorăște din necesitatea duhovnicească a omului lăuntric (Mat. 6:7; Filipeni 4:6). Adevărații închinători trebuie să se roage în Duh și în adevăr (Ioan 4:24). Copiii lui Dumnezeu mențin legătura cu El, fără întrerupere, prin rugăciune (1 Tes. 5:17; Efeseni 6:18). Rugăciunea poate fi individuală (Daniel 6:10) și comună (Fapte 4:24). Rugăciunea în comun (cu toți odată) este o moștenire din felul de închinare al ucenicilor (Fapte 4:24). În Biserică se pot folosi tot felul de rugăciuni, spre exemplu se poate ruga unul, doi sau trei pe rând, și ceilalți să-1 însoțească, spunând „*amin*” la rugăciunile care se înalță (1 Cor. 14:16). La fel se poate folosi și rugăciunea în comun, care dă posibilitatea ca toți credincioșii să se roage în același timp și fiecare după nevoia sa. Rugăciunea în comun făcută în chip ordonat produce o armonie cerească, ca zumzetul miilor de albine în același stup (1 Cor. 14:33,40). Pentru zidirea sufletească a tuturor este mai potrivit a se ruga două sau trei persoane pe rând (Filip. 2:4).

Dumnezeu ascultă rugăciunea celor drepti, făcută cu credință (Iacov 5:15-16; Marcu 11:24; Matei 18:19). Botezul cu Duhul Sfânt și vindecările de boli sunt răspunsuri la rugăciunile noastre (Luca 11:13; Fapte 8:14-15).

Rugăciunile pot fi și împiedicate prin viața netrăită după Cuvântul lui Dumnezeu sau prin păcate ascunse și nemărturisite (1 Petru 3:7; Iacov 5:16; 1 Ioan 1:9; Iosua 7:10-26; Prov. 28:13).

Biblia oprește închinarea la sfinți și la îngeri (Apoc. 19:10; Coloseni 2:18; Fapte 10:26-27). Sfinții ne pot sluji numai ca model prin felul lor de viață (Evrei 13:7; 6:11-12). Mijlocitori în rugăciunile credincioșilor sunt Domnul Isus Hristos și Duhul Sfânt (Ioan 14:16; 1 Tim. 2:5; Evrei 7:25; Romani 8:25,27)

b. Postul

Postul este abținerea de la întrebuințarea mâncării și băuturii de orice fel (Mat. 4:2), pe un timp mărginit, hotărât de fiecare în parte, după nevoile și puterea sa (Isaia 58:5; Fapte 9:9).

Postul are drept scop înfrânarea trupului în vederea obținerii anumitor biruințe spirituale (2 Cor. 6:5, 11:27; Fapte 13:2-3, 14:23; Marcu 9:29; 1 Cor. 7:5).

Timpul hotărât pentru post este strâns legat de rugăciune. A posti fără a stăruia în rugăciune și fără a rezolva divergențele cu semenii noștri este numai o formă de evlavie, căreia îi lipsește puterea (Marcu 9:28-29; Fapte 13:2-3; Isaia 58:6-7).

Nimeni nu poate fi obligat să postească.

13. Noi credem că botezul în apă, care se acordă persoanelor care cred și care s-au întors la Dumnezeu, trebuie efectuat printr-o singură cufundare în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.

Botezul în apă este rânduit de însuși Domnul nostru Isus Hristos (Mat. 28:19). El este un simbol al morții față de păcat, al învierii la o viață nouă în

Hristos (Rom. 6:1-4). Îl pot primi cei care cred și mărturisesc credința (Marcu 16:16, Fapte 8:36).

Prin botezul în apă credinciosul este adăugat la numărul membrilor Bisericii lui Dumnezeu (Fapte 2:38-47, Fapte 10:47-48, 1 Petru 3:21).

Credinciosul care s-a botezat trebuie să ducă întotdeauna o viață curată și sfântă, trăind după învățăturile Evangheliei (Matei 28:20, Fapte 2:42, Evrei 3:14). Botezul se primește o singură dată prin cufundarea în apă, iar în cazul când acest act nu a fost îndeplinit după Cuvântul Sfintei Scripturi, se poate face a doua oară (Fapte 19:2-6).

Botezul în apă se poate primi și înainte și după primirea botezului cu Duhul Sfânt (Fapte 8:12-24; 10:44-48). Cei ce au primit botezul în apă fără a fi obținut botezul cu Duhul Sfânt sunt îndemnați după Cuvântul lui Dumnezeu să stăruiască după botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 1:4).

Botezul în apă este săvârșit numai de pastori și prezbiteri ordinați conform rânduielilor Bisericii nou-testamentale.

Copiii credincioșilor, ca și ceilalți oameni, nu pot fi botezați până ce nu ajung să se convingă singuri că Domnul Isus este Mântuitorul lor personal (Fapte 8:37).

14. Noi credem în instituirea Cinei Domnului pentru Biserică. Participarea la Cina Domnului constituie o proclamare a morții Domnului Isus Hristos. Cina Domnului este al doilea act de cult după botez ca formă exterioară în Biserica lui Dumnezeu. Ea este instituită de Însuși Domnul nostru Isus Hristos prin întemeierea legământului nou (Matei 26:28; Luca 22:19-20). Cina Domnului se compune din pâine nedospită și rodul viței nefermentat, care simbolizează jertfirea trupului și vărsarea sângelui Său pentru păcatele noastre (1 Cor. 11:24-25).

Cina Domnului este rânduită spre amintirea morții Domnului Isus și nu spre iertarea păcatelor, dar cel ce se împărtășește din ea în chip nevrednic se face vinovat de nesocotirea trupului și sângelui Domnului Isus Hristos și astfel se împărtășește spre osânda lui însuși (1 Cor. 11:27-29).

Ea este un simbol care exprimă părtășia noastră cu natura dumnezeiască a Domnului nostru Isus Hristos, adică cu trupul și sângele Lui (1 Cor. 10:16; 2 Petru 1:4), o amintire a suferințelor și morții Sale (1 Cor. 11:26), o proorocie despre venirea Sa a doua oară. Credincioșii mântuiți alcătuiesc prin participarea la frângerea pâinii un singur trup (1 Cor. 10:17).

Frângerea pâinii are, în săvârșirea și serbarea ei, două momente: primul simbolizează suferințele Domnului, al doilea, vizavi de primul, momentul de cercetare de sine din partea credincioșilor (1 Cor. 11:23-29). La Cina Domnului nu pot participa decât membrii activi ai Bisericii, botezați în apă sau cu Duhul Sfânt, și numai după ce s-au cercetat pe sine. Cina se săvârșește ori de câte ori este posibil, fără deosebire de zi sau dată. Este recomandabil să se efectueze cel puțin o dată pe lună.

15. Noi credem că Domnul Isus a instituit actul spălării picioarelor.

Domnul Isus a spălat picioarele ucenicilor cărora le-a zis: „*deci dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora*” (Ioan 13:14).

Este amintită și ca o condiție de adevărată evlavie în viața de credință. (1 Tim. 5:10).

16. Noi credem în făgăduința botezului cu Duhul Sfânt pentru toți credincioșii.

Duhul Sfânt este promis de Dumnezeu încă prin profetul Ioel (Ioel 2:28-29). Proorocul Ioel vorbește de două mari revărsări: ploaia timpurie și ploaia târzie (Ioel 2:23). Ploaia timpurie s-a revărsat în primele secole, începând cu ziua de Rusalii, la Ierusalim (Fapte 2:2-4), iar ploaia târzie se revărsă în zilele noastre.

Duhul Sfânt purcede de la Tatăl prin Fiul (Ioan 15:26). Botezul cu Duhul Sfânt este o pecete pentru ziua răscumpărării (Efeseni 4:30), o arvună a moștenirii (Efeseni 1:13-14), putere de sus pentru slujba mărturisirii Evangheliei depline (Fapte 1:8). El se deosebește de nașterea din nou. El se primește pe baza credinței în urma nașterii din nou și nu poate avea loc în nici un caz înaintea acesteia (Fapte 19:1-6, Efeseni 1:13-14). Ascultând predica lui Filip, samaritenii au primit Cuvântul și au fost botezați în apă; când au venit la ei Petru și Ioan, aceștia s-au rugat, punându-și mâinile peste ei, ca să primească Duhul Sfânt (Fapte 8:12-17).

Botezul cu Duhul Sfânt se poate primi prin și fără punerea mâinilor (Fapte 8:17; 19:6; 10:44-46 și 2:12-17). Botezul cu Duhul Sfânt trebuie cerut (Luca 11:13).

Botezul cu Duh Sfânt înseamnă umplerea cu Duhul Sfânt (Fapte 2:4), iar botezul cu foc (Matei 3:11) este viața de încercări prin care Dumnezeu trece pe cei sigilați (1 Petru 4:12-14 și 16-19; 1:6-7).

Botezul cu Duhul Sfânt este însoțit de semnul vorbirii în alte limbi (Fapte 2:4; 10:46; 19:6).

Prin botezul cu Duh Sfânt vine umplerea cu putere pentru o viață sfântă în slujba divină. Acest botez poate fi urmat și de primirea altor daruri (Luca 24:49; Fapte 1:4-8 și 1 Cor. 12:1-31). Botezul cu Duhul Sfânt este o experiență unică, iar umplerea cu El poate fi repetată (Fapte 4:3).

Potrivit cu Sfânta Scriptură, este necesar ca cei chemați de Dumnezeu la vestirea Evangheliei depline mai întâi să stăruie, ca să fie umpluți cu putere de Sus, pentru ca să-i poată însoți semnele, minunile și darurile Duhului Sfânt (Marcu 16:17-18; Luca 22:49, 1 Cor. 2:1-5; Evrei 2:4).

17. Noi credem că lucrarea Duhului Sfânt se manifestă în cele nouă daruri.

În urma botezului cu Duhul Sfânt, Duhul Sfânt împarte cum El voiește diferite daruri duhovnicești. Sfânta Scriptură ne vorbește despre nouă daruri, și anume: vorbirea despre înțelepciune, vorbirea despre cunoștință, credința, darul tămăduirilor, puterea de a face minuni, deosebirea duhurilor, proorocia, vorbirea în felurite limbi și tălmăcirea limbilor (1 Cor. 12:1-10). Toți credincioșii trebuie să aibă o măsură oarecare de înțelepciune, cunoștință și credință. Aceasta prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani: 12:2; Ioan 5:39; Mat. 22:29; Romani 10:17). Darurile Duhului Sfânt sunt supranaturale și desăvârșite în lucrarea lor. Exemple: Fapte 8:20; 2 Petru 3:16; Marcu 16:17-18. Credința în Domnul Isus Hristos care face parte din roada Duhului (Galateni 5:22) trebuie s-o aibă toți credincioșii, însă nu toți primesc darul credinței (Fapte 3:16). La fel, la primirea botezului cu Duhul Sfânt toți credincioșii vorbesc în limbi noi, însă nu toți au darul de a vorbi în felurite limbi (1 Cor. 12:29-30). Darul vorbirii în limbi se folosește potrivit cu cele scrise în 1 Cor. 14:27-28. În Biserică trebuie să existe daruri, pentru că ele sunt rânduite și puse de Dumnezeu pentru zidirea

ei sufletească (1 Cor. 12:28); nu primesc toți credincioșii, ci fiecăruia Duhul Sfânt îi împarte cum voiește (1 Cor. 12:29-39).

Cuvântul lui Dumnezeu ne cere să urmărim dragostea și să râvnim și după darurile duhovnicești (1 Cor. 14:1).

18. Noi credem că atât nașterea din nou cât și botezul cu Duhul Sfânt trebuie să fie urmate de roada Duhului Sfânt.

Roadă Duhului Sfânt este recolta unei vieți sfinte, după ce am devenit copiii lui Dumnezeu, născuți din nou, cârmuiți de Duhul Sfânt în toate privințele (Galateni 5:22-23).

Odată cu nașterea din nou, roada Duhului începe să iasă în evidență în viața credinciosului (1 Ioan 5:18; Tit 3:8). Fiecare credincios născut din nou, botezat cu Duhul Sfânt trebuie să aibă din prisos în viața sa roada Duhului Sfânt (Galateni 5:22-23; Matei 7:16-20).

19. Noi credem în vindecările divine.

Vindecările divine (supranaturale) intră tot în planul de mântuire înfăptuit pe Golgota prin jertfa de ispășire a Domnului nostru Isus Hristos (Matei 8:16-17).

Vindecarea se poate obține prin credință personală (Luca 8:48), prin darul de vindecare (1 Cor. 12:9; Fapte 3:6) și prin rugăciunea rostită cu credință în urma ungerii cu ulei a bolnavilor, după cele scrise în Iacov 5:14-16.

Sfânta Scriptură ne arată că bolile sunt urmarea păcatului și chiar dacă n-ar fi păcătuیت cel bolnav, totuși sunt o urmare a căderii primului om (Genesa 3:13; Deuteronom 28:15-62; Ioan 5:14).

Deoarece bolile și suferințele sunt consecințele căderii în păcat, vindecarea intră, pentru cei ce cred, în același plan de mântuire ca și iertarea păcatelor. Domnul Isus a răstignit pe Golgota atât păcatele și fărădelegile noastre, cât și bolile și suferințele noastre (Isaia 53:4-5; Matei 8:16-17).

Ungerea cu untdelemn este orânduită numai pentru credincioși. Ea se face de către prezbiteri ordinați, atunci când bolnavul o cere (Iacov 5:14-16). După ungere se face rugăciune cu punerea mâinilor (Marcu 16:17-18; 6:12-13).

Biblia nu oprește pe nimeni să se lase consultat de medici și să le urmeze indicațiile în caz de boală (Marcu 2:17).

20. Noi credem în existența Bisericii lui Dumnezeu fondată de către Domnul Isus Hristos ca organism unitar și viu.

Cuvântul „*Biserică*” este echivalentul a ceea ce în limba greacă se numește „*Eklesia*” și înseamnă „adunarea celor chemați”. În înțelesul Sfintelor Scripturi, ea este universală, cuprinde pe toți credincioșii timpurilor trecute și prezente, care, auzind glasul lui Isus, s-au hotărât să se întoarcă cu pocăință la Domnul, urmând învățăturile Domnului nostru Isus Hristos și ale apostolilor Săi (1 Cor. 1:2-2; 2 Cor. 6:14-18).

Capul Bisericii este însuși Domnul nostru Isus Hristos, iar ea formează trupul Lui (Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18). Ea este zidită pe temelia pusă de apostoli și prooroci, a cărei piatră unghiulară este însuși Hristos (Efeseni 2:20). Ea este înfățișată în Noul Testament ca Templul lui Dumnezeu (2 Cor. 6:16), un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt (Efeseni 2:22) și trup al lui Hristos.

Fiecare credincios, fără deosebire de rasă și naționalitate, născut din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, care are credința deplină dată sfinților o dată pentru totdeauna și de același preț cu a apostolilor (Ioan 3:5-6; Tit 3:5-6; Efeseni 2:19-22; Iuda v. 3; 2 Petru 1:1), face parte din Biserică, numită în Cuvântul lui Dumnezeu „*Biserica lui Dumnezeu*” (1 Tim. 3:15; Fapte 20:28; Mat. 18:20), Biserica celor întâi născuți, scriși în cer de Dumnezeu (Evrei 12:23).

Menirea ei este de a vesti Cuvântul lui Dumnezeu și învățătura Evangheliei (1 Cor. 15:1-6; Marcu 16:15-20).

Totodată ea reprezintă mireasa Domnului Isus și Împărăția lui Dumnezeu (2 Cor. 11:2; Efeseni 5:25-27).

Toate bisericile locale formează o unitate indestructibilă a Bisericii lui Dumnezeu Apostolice Penticostale din România.

21. Noi credem că preoția Vechiului Așezământ a fost înlocuită în Noul Așezământ prin slujbele spirituale rânduie în Biserică.

„*Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții pastori și în vă ță tori*” (Efeseni 4:11).

Apostolii sunt trimișii Domnului, cu misiunea deosebită cum ar fi desțelenirea unui nou câmp pentru Evanghelie (Marcu 16:15-18,20). Așa au fost cei 12 apostoli, Pavel ca apostol al neamurilor și alții (Matei 10:1-4; Marcu 6:30; Romani 1:1; 11:13).

Slujba de prooroc se deosebește de darul proorociei. Proorocul are cel puțin două daruri: darul vorbirii despre înțelepciune și darul vorbirii despre cunoștință.

Evanghelistul este chemat să predice Evanghelia Domnului Isus și este însoțit de semne și rezultate deosebite în activitatea lui prin întoarcerea păcătoșilor la Dumnezeu.

Pastorul are sarcina păstoririi credincioșilor care compun o biserică locală după indicația dată lui Petru de către Domnul Isus (Ioan 21:15-17).

Toți slujitorii reprezintă o singură treaptă spirituală, termenul de episcop, prezbiter și pastor privește aceeași slujbă (1 Petru 5:1-2; Fapte 20:17,28; Filipeni 1:1).

Din punct de vedere administrativ, se poate deosebi slujba de pastor de cea de prezbiter.

Diaconatul a luat ființă ca o slujbă cu caracter gospodăresc (Fapte 6:1-6). Mai apoi a căpătat, pentru unii dintre diaconi care s-au remarcat, și un caracter spiritual (Fapte 6:8-15; 1 Tim. 3:8-12). „*Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi, dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus*” (1 Tim. 3:13).

22. Noi credem că lucrătorii Evangheliei sunt ordinați în lucrare prin punerea mâinilor și rugăciunea făcută de către slujitorii lui Dumnezeu îndreptățiți să facă acest lucru (Fapte 6:5-6; 13:2-4; 14:23; Tit 1:5).

Ordinarea se poate face direct pentru slujba de diacon sau prezbiter, iar după un stagiul oarecare ei pot fi ordinați pentru slujba de pastor asistent sau pastor principal. Ordinarea se face în urma unui examen pentru cei care nu sunt absolvenți de seminar și în urma unei mărturisiri date în scris în fața Comisiei de ordinare, de loialitate față de Biserica lui Dumnezeu. Diaconii sunt ordinați de către doi pastori, iar prezbiterii și pastorii de către cel puțin trei pastori. Dacă cineva a fost ordonat diacon, trecerea la slujba de prezbiter sau pastor se face printr-o ordinațiune.

Diaconul se ocupă de administrarea ajutoarelor în Biserică. El poate oficia Cina Domnului, binecuvântări de copii și înmormântări, dacă pastorul îi cere acest lucru.

Prezbiterul poate oficia toate actele de cult la recomandarea pastorului.

Pastorul oficiază toate actele de cult și se ocupă de păstoria unei Biserici locale.

Slujba încredințată prin actul ordinațiunii este pe viață și se poate revoca numai dacă cel ordonat a săvârșit abateri grave, dovedite prin mărturia a doi sau a trei martori (1 Tim. 5:19).

Actul ordinațiunii se face la recomandarea unei Biserici locale și durata slujirii efective depinde tot de hotărârea Bisericii Locale.

23. Noi credem că toți membrii Bisericii lui Dumnezeu au îndatoriri și drepturi.

Nimeni nu poate să devină membru în Biserica lui Dumnezeu Apostolică Penticostală decât numai după ce și-a însușit principiile de credință. Biserica îl poate primi de probă, pentru un anumit timp. În acest timp, candidatul este cercetat asupra stării lui sufletești și, după ce a pus capăt păcatelor sale și a dat dovadă că el cunoaște toate principiile Bisericii, poate fi botezat în apă și primit ca membru (2 Petru 1:1; Ioan 17:20-23; 1 Tes. 4:3-8).

Membrii se numesc între ei frați (Fapte 5:23). Ei sunt datori după Cuvântul lui Dumnezeu să respecte pe cei ce slujesc (Evrei 13:17; 1 Tes. 5:12-13) și să se supună unii altora în frica lui Hristos (Efeseni 5:21).

Membrii sunt datori a stăruie în sfințire, unitate frățească, în învățătura Evangheliei și în dragoste (Fapte 2:42).

Cuvântul lui Dumnezeu cere ca tot ce se face în Biserică: rugăciune, propovăduirea Evangheliei, îndemnuri, învățături, întrebuițarea darurilor duhovnicești, cântări de laudă sau în duh, ședințe ordinare și extraordinare etc. „*toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială*” (1 Cor. 14:40). Fiecare membru este dator să participe în mod regulat la serviciile divine. Fiecare membru este dator să aibă o ținută curată și îngrijită. Disciplina în Biserică este un așezământ biblic impus de Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare membru este dator a se conforma și proceda potrivit cu cele scrise în Matei 18:15-18.

Când cineva cade deodată în vreo greșală, cei duhovnicești, mai ales frații puși să supravegheze bunul mers în Biserică, sunt datori a-l ridica cu duhul blândeții (Galateni 6:1).

Când cineva păcătuiește și păcatele lui devin cunoscute de mai mulți, iar el nu se sfiește să păcătuiească mai departe, un astfel de om trebuie muștrat în fața tuturor, ca și ceilalți să se teamă (1 Tim. 5:20).

Fiecare credincios, conform Cuvântului lui Dumnezeu, primește mustrarea și chiar punerea sub disciplină, mai ales când se abate de la învățăturile sănătoase ale Evangheliei depline. Disciplina nu are alt scop decât a-l ridica pe cel căzut sufletește și de a menține în Biserică autoritatea morală, buna rânduială, dragostea și legătura frățască (1 Tes. 5:14; 2 Tes. 3:14-15; Iuda 22).

EXCLUDEREA — Biserica are dreptul, chiar datoria, potrivit cu principiile Evangheliei Domnului Isus Hristos și învățăturile sfinților apostoli, să-i excludă pe acei membri care, după ce au fost îndemnați de mai multe ori la pocăință pentru abaterile lor, stăruiesc mai departe în săvârșirea păcatului. Prin excludere ei pierd dreptul de membru (Mat. 18:15-18; Rom. 16:17-18; 1 Cor. 5:2; 11:13; 2 Tes. 3:6; Tit 3:10).

REPRIMIREA — Cel ce se căiește din toată inima de abaterile sale și Biserica are dovezi că viața lui s-a îndreptat, că se supune tuturor bunelor rânduieli și cere să fie reprimat, poate fi reprimat (Luca 17:4; Iacov 5:19).

24. Noi credem că familia, prin căsătorie, este o instituție divină așezată de Dumnezeu. Familia este o instituție divină și biblică. Ea a fost hotărâtă de Dumnezeu, chiar primilor oameni: Adam și Eva (Genesa 2:18-24).

Prin căsătorie, Dumnezeu face legătura intimă și sfântă între soț și soție, formând din amândoi un singur trup (Matei 19:5). Cine hotărăște în inima lui să rămână necăsătorit este liber (1 Cor. 7:7-8, 34, 40).

Bărbatul este dator să-și îngrijească, să-și iubească și să-ți cinstească soția, ca pe trupul lui (Petru 3:7; Coloseni 3:19). El este capul femeii și al familiei (1 Cor. 11:13). Soția a fost creată și rânduită de Dumnezeu să fie de ajutor bărbatului ei (Genesa 2:18). Ea este datoare să-1 iubească și să i se supună (Tit 2:4-5; Col. 3:18).

Căsătoria se oficiază întâi la ofițerul stării civile, urmând căsătoria religioasă prin binecuvântarea Domnului, în Biserică.

Cuvântul lui Dumnezeu nu permite ca un credincios să se căsătorească cu o necredincioasă sau invers (Deut. 7:3; 1 Cor. 7:39; 2 Cor. 6:14).

DIVORȚUL — nu este îngăduit de Cuvântul lui Dumnezeu, afară de cazul de adulter dovedit (Matei 19:6-9).

Concubinajul și avortul nu sunt îngăduite de Dumnezeu (Evrei 13:4; 1 Cor. 6:18-20; Galateni 5:19; Exod 20:13).

RECĂSĂTORIREA — este îngăduită de Cuvântul lui Dumnezeu numai atunci când unul din cei doi soți a trecut din viață (Rom. 7:1-3).

Nu se admite recăsătorirea atunci când despărțirea s-a făcut din alt motiv decât cel biblic. Cuvântul lui Dumnezeu nu admite aceasta, ci doar o reîmpăcare sau renunțare la recăsătorire (1 Cor. 7:10,11).

25. Noi credem în rânduiala Bisericii cu privire la binecuvântarea copiilor.

Copiii credincioșilor sunt sfinți (1 Cor. 7:14). Ei totuși vor fi aduși la binecuvântare, unde, după exemplul Domnului Isus (Matei 19:13-15; Marcu 10:13-16), copiii mici sunt luați în brațe, iar peste cei mai mari se pun mâinile, rostindu-se textul de binecuvântare de la Numeri 6:24-27, în timp ce li se pronunță numele. Apoi urmează o scurtă rugăciune pentru copil și părinții lui.

26. Noi credem că dărnicia este o datorie sfântă pentru fiecare credincios.

Dărnicia este așezată de apostoli în primele Biserici creștine: 1 Cor. 16:1-2; 2 Cor. 8:1-15. În primul rând, prin dărnicie se întărește răspândirea Evangheliei. Pentru a ne mântui,

Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru noi (Ioan 3:16). La fel, pentru a putea ajunge Evanghelia și la alți păcătoși, și noi suntem datori să facem „*partea Domnului*” și să dăm din toate bunurile noastre celor ce ne învață și predică Evanghelia (Galateni 6:6; 1 Tim. 5:17-18; Evrei 7:8). În al doilea rând, sunt ajutați cei ce lucrează și s-au pus cu totul în slujba propovăduirii Cuvântului (1 Tim 5:17-18; Galateni 6:6).

În al treilea rând, se urmărește (prin dărnicie) ajutorarea săracilor sfinți, când sunt în nevoi (Matei 25:34-36; Romani 12:13; Proverbe 14:31).

Membrii Bisericii lui Dumnezeu sunt obligați, potrivit Cuvântului Său, să ajute cu darurile lor benevole orice lucrare la care sunt chemați și mai ales să participe regulat la strângerile care au loc în fiecare duminică în toate Bisericile (1 Cor. 16:1,2).

27. Noi credem în datoria credincioșilor de a urmări simplitatea în îmbrăcăminte.

Sfânta Scriptură ne învață ca, pe lângă supunere și cumpătare, să fim cuviincioși și în îmbrăcăminte. Credincioșii trebuie să urmărească în îmbrăcăminte lor modestia și simplitatea: podoaba lor să fie omul ascuns al inimii; un duh blând, liniștit, umplut cu Duhul Sfânt, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1 Tim. 2:9-10; 1 Petru 3:1-6). Credincioșii botezați cu Duhul Sfânt formează un popor sfânt și deosebit de lume, deci ei nu trebuie să se potrivească principiilor lumii, nici să iubească deprinderile ei, care întotdeauna înclină spre păcat. Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu (Romani 12:2; Iacov 4:4; Matei 9:24; 1 Corinteni 3:15).

28. Noi credem că duminica este ziua Domnului.

Noi serbăm ca zi de rugăciune și odihnă duminica. În ea ne odihnim și participăm regulat la serviciile divine ale Bisericii, pentru zidirea noastră sufletească.

Serbăm această zi în amintirea învierii Domnului Isus Hristos, după modelul creștinilor din Biserica primară (1 Cor. 16:2; Fapte 20:7; 2:1; Ioan 20:19-20). În afară de duminică, se oficiază servicii divine în orice altă sărbătoare, precum și în zilele stabilite de Biserică (Efeseni 6:18; 1 Tim. 2:1-4).

29. Noi credem că voia lui Dumnezeu este să fim loiali față de stat și față de autoritățile statului.

Cuvântul lui Dumnezeu ne impune recunoașterea și respectarea autorităților și a ordinii de stat (1 Petru 2:13-17; Tit 3:1,2), pe de altă parte aceasta este și o datorie națională și cetățenească. Autoritățile statului sunt rânduite de Dumnezeu, pentru păstrarea ordinii publice, pentru conducerea țării și binele poporului (Romani 13:1-5). Noi suntem datori a ne supune legilor țării, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Suntem datori să plătim dările către stat și să ne îndeplinim îndatoririle ce ne revin (Romani 13:6-7).

Noi suntem datori a ne ruga pentru autorități și înalta cârmuire (1 Tim. 2:1-3).

30. Noi credem că suntem datori să-i iubim pe toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate sau convingere religioasă (Marcu 9:38, 39; Filipeni 3:16).

Critica și hula împotriva altui cult religios creează antagonism și ceartă. Nici un credincios adevărat din Biserica lui Dumnezeu nu calomniază alte culte religioase (Marcu 9:38-39; Filipeni 3:16).

31. Noi credem în a doua venire a Domnului Isus Hristos și în evenimentele escatologice care vor urma.

a. Răpirea Bisericii

Credem în răpirea Bisericii înainte de arătarea Domnului Isus Hristos pe norii cerului și înainte de necazul cel mare (Isaia 26:20-21; Luca 21:40-44; Luca 17:34-36; 1 Cor. 15:40-44; 1

Tes. 4:13-18). „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Matei 24:36).

După răpire va avea loc, în cer, judecata pentru răsplătirea credincioșilor (Romani 14:10; 2 Cor. 5:10) și apoi nunta Mielului (Apoc. 19:7-9).

b. Necazul cel mare și arătarea lui Anticrist

După răpirea Bisericii și ridicarea Duhului Sfânt, care azi opresc arătarea Anticristului (2 Tes. 2:7-8), va urma o mare strâmtorare din pricina arătării lui, cum n-a fost vreodată pe pământ și nici nu va mai fi (Matei 24:21; Apoc. 6).

Duhul Anticristului lucrează deja azi în lume prin ucenicii săi (1 Ioan 2:18) și ținta lui este să-L tăgăduiască pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, spre a nimici cu desăvârșire credința în Dumnezeu și astfel să se poată prezenta pe sine drept Dumnezeu prin semnele și minunile pe care le va face (2 Tes. 2:4; 9:12; Apoc. 13:13; 16:4). Domnul Isus a venit ca Dumnezeu întrupat în om și, după ce Și-a dat viața ca jertfă de ispășire pentru iertarea păcatelor, a trimis ucenicii Săi să propovăduiască Evanghelia, iar Anticrist este mesia cel fals, adică Satan întrupat în om și care vine în numele sau (Ioan 5:43). El are deja mulți ucenici în lume, care propovăduiesc fie necredința, fie învățături false, spre a-i deschide drumul în lume (1 Ioan 2:18; Luca 18:8).

După ce fiii lui Israel vor recunoaște amăgirea, în care au fost atrași de Anticrist, se vor întoarce la Mesia Cel adevărat, care este Isus Hristos, Domnul nostru (Rom. 9:27-29, 11:26; Ieremia 30:7).

c. Venirea Domnului Isus Hristos în slavă

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă” (Matei 24:29-30; Marcu 13:24-26).

Domnul va fi însoțit de zecile de mii de sfinți ai Săi, care vor sta la dreapta puterii Sale (1 Tes. 4:16-17; Iuda v. 14-15).

Atunci Anticristul va fi nimicit cu suflarea gurii Sale: fiara și proorocul mincinos vor fi aruncați de-a dreptul în iazul de foc (Apoc. 19:20; 2 Tes. 2:3; Ieremia 23:33; Maleahi 4:3; Apoc. 19:21). Diavolul va fi aruncat în fântâna adâncului, unde va fi ținut legat timp de o mie de ani (Apoc. 20:1-30).

d. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ sau Mileniul. Împărăția lui Dumnezeu din zilele noastre este spirituală (Luca 17:20). Ea nu se întemeiază pe obiceiuri sau forme exterioare, ci constă în sfințirea vieții, pacea și bucuria care vin de la Duhul Sfânt (Rom. 14:17).

În împărăția lui Dumnezeu intră toți aceia care sunt născuți din nou (Ioan 3:3-6).

Noi așteptăm însă ca Împărăția lui Dumnezeu să vină în chip vizibil pe pământ și ea va dura o mie de ani, potrivit Cuvântului Său (Mat. 6:10; Apoc. 20:4). Domnul își va întemeia Împărăția Sa pe temei de dreptate și sfințenie, stăpânind întreg pământul, fiind El Domn al Domnilor și Rege al Regilor (Apoc. 11:15; 1 Cor. 15:24; Apoc. 5:10, 19:16).

În timpul Împărăției de o mie de ani va fi pace deplină pe pământ, fiindcă diavolul va fi legat și nu va avea cine să mai înșele neamurile și va exista armonie chiar între fiare; cruzimea nu va mai avea loc (Isaia 11:1-10). Zilele oamenilor vor fi multe, ca zilele copacilor (Isaia 65:9-25). Atunci Împărăția lui Dumnezeu va fi pe tot pământul (Apoc. 11:15).

e. Învierea universală și judecata din urmă. Moartea este trecerea omului din viața aceasta în viața veșnică, cu alte cuvinte despărțirea sufletului și a duhului de trup. Trupul se

întoarce în țărână, de unde a fost luat (Genesa 3:19), iar sufletul este viu, conștient și trăiește în lumea de dincolo împreună cu duhul, de care este nedespărțit.

Toți oamenii, fără deosebire, trebuie să moară, fiindcă toți au păcătuit (Rom. 5:12).

Pentru credincioși moartea este o adormire în care așteaptă învierea (1 Tes. 4:13-16), o despărțire de trupul firesc, pentru a fi îmbrăcați cu trupul ceresc (2 Cor. 5:1-8), o părăsire a lumii, ca să fie la un loc cu Domnul, într-un loc de pace, fericire și odihnă (Luca 23:43; Filipeni 1:23; Apoc. 14:13).

Credincioșii se vor înfățișa, la timpul hotărât, la scaunul de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata cerească din mâna Domnului pentru toate faptele și ostenele pe care le-a depus pe pământ în lucrul Său (2 Cor. 5:10; Rom. 14:10-12).

Moartea necredincioșilor este un act însoțit de groază, spaimă și remușcări sfâșietoare. Sufletul lor se duce într-un loc de chinuri, așteptând înfricoșata zi a judecății din urmă (Iuda 7). După Împărăția de o mie de ani, Satana va fi din nou dezlegat pentru puțină vreme, timp în care va înșela neamurile (Gog și Magog), ca să facă război împotriva sfinților. „...dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit” (Apoc. 20:7-10).

După aceasta vor învia toți, fără deosebire, cei care nu au avut parte de învierea cea dintâi (Apoc. 20:5). Marea va da afară morții care erau în ea, la fel moartea și locuința morților vor da și ele înapoi pe morții lor (Apoc. 20:13,14) și toți vor trece la judecata de la Tronul Alb (Apoc. 20:11,12). Și fiecare va fi judecat după faptele lui și după gradul cunoștinței pe care a avut-o (Apoc. 20:12; Rom. 2:12). Cei ce nu au fost găsiți scriși în cartea vieții vor fi aruncați în iazul de foc (Mat. 25:32-46; Apoc. 20:15).

f. Cerul nou și pământul cel nou. Viața veșnică

Viața veșnică este de obârșie divină și este un dar al lui Dumnezeu (Rom. 6:23; Evrei 7:16). Ea este promisă credincioșilor (1 Ioan 2:25; 2 Tim. 1:1); ea se capătă de la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos (1 Ioan 5:11; Ioan 3:15), căci El însuși este viața veșnică (1 Ioan 5:20).

Pentru a obține viața veșnică trebuie să ne luptăm, stăruind în fapte bune (Romani 2:7), fiindcă noi suntem chemați la ea (1 Tim. 6:12). Ea este un drept de moștenire pentru veacul viitor (Marcu 10:30), este numită și viața viitoare (1 Tim. 4:8) și vor intra în ea numai cei neprihăniți, care au luptat cu credincioșie pe pământ, răbdând ispitele. Ei vor primi, la timpul hotărât, cununa vieții veșnice (1 Tim. 6:12).

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut»” (Apoc. 21:1-4)

